

ház

A csöndet az anyaméhben tanuljuk.
Nikola Madzirov

házat építettünk
székekből
egy vaskos pokróc
lett a tető.

egy privát világ
csak most, csak nekünk,
nincs benne semmi más,
csak az a csönd,
ahogy lélegezünk.

jelek

amikor kisfiú voltam
hanyag betűimet egy régi
vörös kocsi ködös üvegébe
szoktam belevésni

ma a zuhanyzó üvegére
írok jeleket a mutatóujjammal
nem értem őket

csak azt tudom hogy
egy távoli gyerekkorból jönnek

pillantásaink otthonatlanok

nem tudunk egymásról semmit.
nem tudunk semmit a félelemről a bűnről
mely a ránc közt rejlik
egy másik oldalon lévő személy
dermedt mosolya miatt. s mert izzad
a tenyerünk nem mondhatjuk el
halálfélelmünket és más
átmeneti búcsúszavainkat.

a „hogyan vagy?”-ra azt mondjuk
„kösz, remekül”, de belül tovább meséljük
azt a sztorit
mely kiszakított minket az álmainkból.

pillantásaink otthonatlanok, a járókelőktől
koldulnak egy-egy falatnyi kenyeret.

...

olykor **üres** vagyok
akár az utolsó járat
szkopje és niš között

csak két-három zsarú
akik hivatalból utaznak
kumanovába

határ

a busznak cipőszaga van
és a reggel dobozos sört
ásít

dohányosok kint a hidegben

a most érkezők
idegesen várják a csomagjaik
számát

azok akik tovább indulnak
csak ténferegnek
félnek
hogyan tán ezt-azt otthon felejtettek

a sofőr álmosan
hajtja a tenyerébe a fejét
és várja a jelet
hogyan átléphesse a határt

Csehy Zoltán fordításai

Gjoko Zdraveszki (Szkopje, 1985): macedón költő. Itt közölt versei *A test mindenre emlékezik* című macedón, lengyel és angol nyelvű kötetéből valók (Versopolis, Gdańsk, 2016).

Csehy Zoltán (Pozsony, 1973): költő, műfordító, irodalomtörténész. Legutóbbi könyve a Kalligramnál: *Experimentum mundi. (Poszt)modern operakalauz*, 2015.